

— Левъ едната! Има хора, които купуватъ тия работи...

Зачудениятъ старецъ не проговори нищо, а само изгледа продавача и послѣ — Ивана.

— Дѣ се е чуло и видѣло да се туря краставица въ книга!... Много салтанатлия тукъ го карате... Пакъ една краставица за лефъ ѝ ока домати за четири лефа, или двайсетъ и четири гроша нашенски пари. Брей!... голѣма скжпия, като по Стамбулъ!... Бѣхме го слушали едно-врѣме, ама сега го видѣхме съ очитѣ си! — заговори дѣдо Генко, заклати глава и отмина. Иванъ трѣгна подирѣ му.

Двѣ еврейчета, ваксаджии, се нѣщо караха и се облъскаха о стареца. Ядно той ги оттика и прокълня.

Слѣдъ като повървѣха малко, старецътъ запита:

— Та тукъ пазарътъ става въ недѣля, а, Иване?

— Ялнхшъ си, дѣдо! Той става въ петѣкъ.

— Ами, това дѣто виждаме?

Дѣдо Генко посочи съ двѣ рѣцѣ очуденъ и погледна надалечъ.

— Това си е тѣй всѣки день. Та и пазарътъ става другадѣ.

~~А~~ бре, това е по-голѣмо отъ пазаръ! Да ме заведешъ въ петѣкъ на мѣстото, да видя пѣкъ какъвъ ще бѣде тоя пазаръ, когато тукъ е такова нѣщо. Та у васъ всѣки день пазаръ; каквото ви потрѣбва, всѣкога се намира. Блазѣ ви! А у насъ го купуваме отъ четвъртъкъ на четвъртъкъ.

Иванъ се бѣше заплѣсналъ другадѣ и, по обичая, си излека свирѣше съ уста — което показваше, че той никакъ се не интересува отъ тия никому не нуждни свѣдѣния, що даваше старецътъ.

Скитаха се още тукъ-тамъ, до банята и джамията и изъ Търговска улица.

На връщане, Иванъ се отби при бакалина да купи зарзаватъ и — за кокошкитѣ царевица.

Бакалинътъ тури зарзавата въ книга и зе да тегли царевицата пакъ въ книга.

— Всичко въ книга се туря по васъ! За туй и скжпо продавате! изговори дѣдо Генко. Хей побратиме,